

antifa 8.15 w.m

**Σχολικές τάξεις, κοινωνικές τάξεις
και αντιφασιστική προπαγάνδα (2005-2015)**

Στο προηγούμενο τεύχος μιλήσαμε για το πρώτο antifa μοίρασμα σε σχολεία. Ειδικότερα, προσπαθήσαμε μέσα από ένα συγκεκριμένο παράδειγμα (αυτό του μοιράσματος σε ένα λύκειο) να εξάγουμε ευρύτερα και σταθερότερα συμπεράσματα για γενική πολιτική χρήση. Είδαμε πως τελικά το μοίρασμα στα σχολεία δεν αφορά απλώς το μοίρασμα κάποιων εκατοντάδων τυπωμένων χαρτιών, αλλά στην πραγματικότητα μπαίνει ως σφήνα στη σχολική πραγματικότητα, τη διαταράζει και αρκετές φορές επιταχύνει την πώλωση στο εσωτερικό της.

Πράγματι, η εμπειρία του Ερυθρού ήταν εξόχως διδακτική. Με μια πρώτη αποτίμηση αναδείκνυε τους κινδύνους που ελλοχεύουν για τη δημόσια αντιφασιστική δράση. Ο κουκουλωμένος κουμπουροφόρος ναζί που προσπάθησε να μας την πέσει έξω απ' το λύκειο στον Ερυθρό ήταν η πιο ακραία εκδοχή αυτών των κινδύνων. Και πράγματι αποτελούσε ένα έμπρακτο παράδειγμα που έλεγε ότι έπρεπε να είμαστε προσεκτικοί. Αλλά αυτή ήταν απλώς η πρώτη ανάγνωση.

Κατά τη γνώμη μας ο μουρλαμένος ναζί ήταν απλώς το επιφανόμενο· αντίθετα έπρεπε να διακρίνουμε στο βάθος και το δεύτερο επίπεδο της πράξης μας, έπρεπε να αντιληφθούμε τη δυναμική που εμπεριείχε ένα οργανωμένο μοίρασμα, αλλά κυρίως να σκεφτούμε τις μακροπρόθεσμες δυνατότητες που θα γεννούσε ένα πρότζεκτ μόνιμης παρέμβασης στα σχολεία της Αθήνας. Αυτές οι σκέψεις κυκλοφορούσαν στα κεφάλια μας το 2005 κι ήταν αυτές που αποτέλεσαν την αρχική μαγιά της πρακτικής που μας συντροφεύει δέκα χρόνια τώρα.

Na οργανωθούμε!

Πάμε πάλι. Βρισκόμασταν στο 2005. Η μικρή μας χώρα είχε αποκτήσει πολυεθνική σύνθεση δεκαπέντε περίπου χρόνια. Αντί να την καταλάβει ως πλούτο, η ελληνική κοινωνία αντιμετώπισε αυτήν ακριβώς την πολυεθνική σύνθεση με τις πιο ξεφτιλισμένες ρατσιστικές ιδεολογίες και πρακτικές που κορυφώθηκαν στο μαζικό, πανελλήνιο πογκρόμ του Σεπτεμβρίου του 2004. Ο ρατσισμός, ο φασισμός, ο σεξισμός, η βία όλων εναντίον όλων όλο και θέρειναν. Ο παγκόσμιος πόλεμος φούντωνε σε διάφορα μέτωπα. Ο αντιμουσουλμανισμός αναδεικνυόταν σε νέο ρατσιστικό ευαγγέλιο.

Και μεις; Στη συντριπτική μας πλειοψηφία ήμασταν μισή δόση αποτυχημένοι φοιτητές κι άλλη μισή ανειδίκευτοι εργάτες. Οι πρώτοι καταλαβαίναμε ότι οι τριτοβάθμιες ψευδαισθήσεις δεν ήταν για την πάρτη μας· οι δεύτεροι ανακαλύπταμε τις χωματερές του ελληνικού καπιταλισμού από τα μέσα. Και κατά βάση σιχαινόμασταν τους ρατσιστές και τα σκατά που είχαν μέσα στο κεφάλι τους. Κατά τα άλλα κολυμπάγαμε στο χάος. Είχαμε φτιάξει τις πρώτες antifa ομάδες και συνελεύσεις, είχαμε δεσμευτεί να πολεμήσουμε το ρατσισμό στα λόγια και στο πεζοδρόμιο, είχαμε πειστεί τι είδους καθάρματα μας περιτριγύριζαν, μόνο που δεν είχαμε ιδέα τι έπρεπε να γίνει. Οι λόγοι προφανείς: αφενός προϊόντα της πιο καμένης δεκαετίας (των 90s...), αφετέρου μικρό κομμάτι του ελληνικού αντιεξουσιαστικού χώρου που αδυνατούσε να καταλάβει την

ίδια του την εποχή. Μα το πιο βασικό: συλλογικά ανεπαρκείς να ξεπεράσουμε τις γενικές διανοητικές και πολιτικές αδυναμίες της εποχής. Συγκρινόμενοι βέβαια με τον κοινωνικό μας περίγυρο ήμασταν κάπως καλύτεροι – άσε που δεν παίρναμε λεφτά κι από κανέναν.

«*Νομίζω ότι πρέπει να βγάλουμε ένα έντυπο και να πάμε να το μοιράσουμε στα λύκεια της Αθήνας*». Αυτή ήταν μια απ' τις πρώτες προτάσεις που έπεσαν στο τραπέζι. Ήμασταν όλοι ενθουσιασμένοι. Προσοχή εδώ: προτού μας κρίνετε αυστηρά, θα πρέπει να έχετε υπόψη σας ότι ζούσαμε μόλις δέκα χρόνια μετά το 1995. Τελεία εδώ κι όποιος δεν καταλαβαίνει ας μας ρωτήσει. Γιατί τώρα έχει φτάσει η ώρα να δούμε τι προβληματάκια αντιμετώπισε ο αρχικός μας ενθουσιασμός...

Na ρίζουμε το επίπεδό μας για να μας καταλάβουν

Επιμένουμε: παρά τις αγαθές μας προθέσεις ήμασταν τυπικά δείγματα της εποχής μας. Τυφλωμένοι από το πέρασμά μας στις τρεις βαθμίδες του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος, καμένοι από το ίντερνετ και την πίστη στην τεχνολογία, άπειροι πολιτικά, ανίκανοι να καταλάβουμε τι συνέβαινε σε μας και στους γύρω μας. Καθόλου παράξενο που όλες μας οι αδυναμίες, πότε μία τη φορά και πότε όλες μαζεμένες, εμφανίζονταν σε κάθε συζήτηση που είχε να κάνει με το έντυπό μας. Θα βρίζουμε μόνο τους ναζί ή θα περνάμε ένα χέρι και τους μικροαστούς; Θα έχουμε μόνο κείμενα γνώμης ή να γράφουμε και κάνα ποίημα; Τα κείμενα θα 'ναι μεγάλα ή μικρά; Αλλά αυτοί οι προβληματισμοί έμοιαζαν αστείοι μπροστά στην τεράστια αμηχανία που σκορπούσε η βαρυσήμαντη διαπίστωση: «*σύντροφοι, να μην ξεχνάμε ότι απευθυνόμαστε σε μαθητές...*». Η οποία, τις φορές που δεν αντιμετώπιζε σιωπηλή συγκατάβαση, συνοδευόταν από εξίσου πλούσιες προτάσεις: «*Να μην τους κάνουμε πλύση εγκεφάλου*», «*να μην μιλάμε με δύσκολη γλώσσα*», «*να ρίζουμε το επίπεδό μας για να μας καταλάβουν!*»

Καθόλου περίεργο! Ξεκινήσαμε προσπαθώντας να βγάλουμε ένα «απλό έντυπο για τα σχολεία» και βρεθήκαμε αναγκασμένοι να συζητάμε για τη σύνθεση της ελληνικής κοινωνίας, για τη σύνθεση τη δική μας, για το τι είναι ο αντιφασισμός και τι ο φασισμός κι άλλα τέτοια περίεργα, που θεωρούσαμε ότι τα είχαμε λυμένα. Έπρεπε σε τελική ανάλυση να αναμετρηθούμε με τη γνώμη μας για τον κόσμο, η οποία για την ώρα μάς υποδείκνυε ότι εμείς και τα «παιδιά» ήμασταν δυο τελείως ξεχωριστά πράγματα. Από τη μια εμείς οι ενήλικες (κι ας χώριζαν τους περισσότερους μόνο κάτι λίγα χρόνια από την ανηλικότητα...), με γνώμη για τον κόσμο γεμάτη απολυτότητες και ευκολίες κι απ' την άλλη «τα παιδιά», «οι μαθητές»: στα μυαλά μας οι τελευταίοι κατατάσσονταν στην κατηγορία του έμβιου μπιμπελό – έπρεπε να τους συμπεριφερόμαστε μαλακά και με προσοχή. Αλλά το ιερότερο καθήκον μας ήταν να τους πληροφορούμε. Στο τρίτο τεύχος του σχολικού εντύπου antifa!, για παράδειγμα, γράφαμε:

Ο Μεταξάς ήταν αυτό που λέμε κλασικός Φασίστας [...] Ήταν λάτρης της ναζιστικής Γερμανίας, χαιρετούσε φασιστικά, δομούσε το κράτος κατά τα πρότυπα άλλων φασιστικών κρατών. Όταν σε παγκόσμιο επί-

πεδο τα κράτη άρχισαν να τσακώνονται με σφαίρες κι έστελναν για μια ακόμη φορά τους εργάτες τους να σκοτωθούν για χάρη τους [Β' Παγκόσμιος Πόλεμος] ο Μεταξάς έπρεπε να διαλέξει με ποιους θα πάει.

Κι όμως! Οι ίδιοι που ξεφουρνίζαμε τις πιο βαρετές κοινοτοπίες πιστεύοντας ακράδαντα ότι «λέμε στα παιδιά την αλήθεια» ήμασταν οι ίδιοι που λίγα χρόνια πριν τελειώναμε το σχολείο. Από μόνη της η εμπειρία του να αποτελείς κομμάτι του δημόσιου ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος ήταν ήδη σκληρή: όλοι ήξεραν τι δουλειά έκαναν οι γονείς σου, αν είσαι κνίτης ή αν είσαι αναρχικός, όλοι ήξεραν τι γνώμη έχεις για τους μπάτσους, αν είσαι ολυμπιακός ή παναθηναϊκός, αν καπνίζεις ή όχι, αν δέρνεσαι ή όχι, αν θα περάσεις στο Πανεπιστήμιο ή όχι. Παρόλα αυτά: αρκούσαν δυο-τρία χρόνια μακριά απ' το σχολείο, αρκούσαν δυο-τρία χρόνια θητείας έστω και στις παρυφές του αντιεξουσιαστικού χώρου για να διαγραφεί μονοκοντυλιά όλη αυτή η εμπειρία. Να είχαμε ωριμάσει εμείς τόσο που έπρεπε να «ρίξουμε το επίπεδό μας για να μας καταλάβουν»; Να είχαν γίνει όλα τα παιδάκια βλαμμένα αφότου τελειώσαμε εμείς το λύκειο; Τι να συνέβαινε άραγε;

Αυτό που συνέβαινε ήταν ότι είχαμε λουστεί όλη την αριστερή ιδεολογία. Είχαμε καταπιεί αμάσπη ό,τι μεταμοντέρνα, αταξική μαλακία κυκλοφορούσε στην Ελευθεροτυπία και στον πυρήνα της αριστερής ανάλυσης. Ενώ διάφορα σχολεία χωρίζονταν από ένα βαθύ ταξικό, πολλές φορές και ηθικό, ρήγμα εμείς τ' αντιμετωπίζαμε ως ενιαίες οντότητες· ενώ η δεύτερη γενιά μεταναστών έκανε ήδη δυναμικά την εμφάνισή της, εμείς αδυνατούσαμε να επενδύσουμε στην αντιφασιστική της ευαισθησία· ενώ οι μαθητές και οι μαθήτριες που καταλάβαιναν, αν όχι με το μυαλό, τουλάχιστον με την καρδιά, ότι κάτι σκοτεινό ξημερώνει ήταν ήδη αρκετοί, εμείς γράφαμε ασυνάρτητες ηθικολογίες ενάντια στο φασισμό.

Για να το πούμε με τα λόγια ενός συντρόφου, το πρόβλημα δεν ήταν ότι οι μαθητές δεν καταλάβαιναν· το πρόβλημα ήταν ότι δεν καταλαβαίναμε εμείς...

Είδα ένα μαύρο και μου 'πε ότι στη ΣΕΛΕΤΕ έχει ρατσιστές

Παραδοσιακά, μετά τη θεωρία ακολουθεί η δράση. Έτσι και μεις. Αφού δώσαμε κηρύξεις απαντήσεις στα θεωρητικά ζητήματα που μας βασάνιζαν περάσαμε στο διά ταύτα. Απορρίψαμε στα σβέλτα κάτι ναπολεόντειες προτάσεις που περιλάμβαναν μοίρασμα στη μισή Αττική και περιοριστήκαμε σε πιο προσγειωμένες λύσεις του είδους «να χωριστούμε σε τετράδες και κάθε μια να κάνει τρία μοιράσματα». Ακουγόταν καλό. Αλλά που στο διάολο να μοιράζαμε; Ακολουθώντας την πεπατημένη αποφασίσαμε να το συζητήσουμε «την άλλη φορά». Εντωμεταξύ βέβαια οι ψευδαισθήσεις μεγαλείου, ανάκατες με τρανταχτή άγνοια του πραγματικού χώρου και χρόνου οργιάζαν. Κι εντωμεταξύ «η άλλη φορά» είχε φτάσει. Οι προτάσεις έπεφταν χαλάζι. «Γκράβα, Σιβιτάνα, Στρογγυλό, βράχοι του Βύρωνα, πίσω απ' το βάζελο, Πανόρμου, πολυκλαδικό Φιλαδέλφειας, διπλό στο Γαλάτσι, πειραματικό, τα πολλά στην Ηλιούπολη, το ψηλό στο Χολαργό, το διαπολιτισμικό στη Λιοσίων». Ένας γαλαξίας περιοχών διανθισμένων με περιέργες περιγραφές σχολικών συγκροτημάτων. Η φάση μας ήταν λίγο too many chiefs and not enough Indians. Δηλαδή από σχέδια καλά πηγαίναμε – το ποιος μαλάκας θα τραβιόταν μέχρι εκεί ήταν άλλη υπόθεση. Μεσ' στον καταγιισμό μια συντρόφισσα πήρε το λόγο:

Προχτές στο τρένο μπήκαν κάτι μαθητές. Ο ένας ήταν μαύρος. Τους έπιασα κουβέντα και μου παν ότι πάνε στη ΣΕΛΕΤΕ κι ότι γενικά εκεί παίζουν πολλοί ρατσιστές.

Αυτό ήταν! Ιερή σιγή κατέκλυσε την αίθουσα. Αφού στη ΣΕΛΕΤΕ παίζουν ρατσιστές, αφού μάλιστα το 'πε κι ένας μαθητής, που εκτός από μαθητής είναι και «μαύρος», κάθε αντίρρηση περίσσευε. Με κάθε κόστος η ΣΕΛΕΤΕ έπρεπε να μοιραστεί. Κι ας ήταν στου διαόλου τη μάνα. Κι ας μην ξέραμε τι διάολο παίζει εκεί. Ας είναι. Φορτωμένη με φρέσκα έντυπα μια τετράδα συντρόφων έκανε την ανάγκη φιλοτιμία και τραβήχτηκε μέχρι τα βόρεια. Για κακή της τύχη ο «μαύρος» μαθητής και η παρέα του δεν εμφανίστηκαν. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν εμφανίστηκε κανείς! Για παράδειγμα λίγο πριν το τέλος του μοιράσματος ένας ναζί διακοσίων κιλών και κάτι καραφλοί φίλοι του έκαναν την εμφάνισή τους απαιτώντας από τους συντρόφους να πάρουν «τον πούλο». Η πολιτισμένη διαφωνία γρήγορα οδήγησε σε γενική κλωτσοπατινάδα, ο εύσωμος ναζί κόνιωσε ένα ανοιγμένο κεφάλι (και για εκδίκηση έκατσε με όλα του τα διακόσια κιλά για τριάντα ολόκληρα δευτερόλεπτα πάνω σ' έναν σύντροφο), κύλισμα στις παρακείμενες λάσπες, χάλι χίτλερ από την καραφλή παρέα, σκισμένα μπουφάν και γενετήσιους διαλόγους σε κάθε δυνατή εκδοχή.

Καλός κι άγιος ο «μαύρος» μαθητής, αλλά το πλάνο έπρεπε να αλλάξει άρδην. Η σκληρή χαρτογράφηση έπρεπε να πάρει τη θέση του πηγαίου αυθορμητισμού. Η έρευ-

Σύμφωνα με μία απ' τις πιο δημοφιλείς κριτικές που μας κυνηγούσαν στις πρώτες μας προσπάθειες, το μοίρασμα αντιφασιστικών εντύπων στα σχολεία «δεν είχε νόημα». Αν μάλιστα πιστέψουμε τους επικριτές μας, οι λόγοι ήταν παραπάνω από ένας: Άλλες φορές επειδή «σ' αυτή την ηλικία το μυαλό είναι ακόμη αδιαμόρφωτο, οπότε στην πραγματικότητα πας και επιβάλλεις την άποψή σου σε ανθρώπους που δεν έχουν ακόμη σχηματίσει τη δική τους». Άλλες φορές επειδή «είναι όλοι τελειωμένοι και δεν ασχολείται κανείς». Κι άλλες επειδή «ο αντιφασισμός ως θέμα είναι εντελώς μερικός. Αφού πάτε που πάτε, τουλάχιστον πείτε για τίποτα πιο σοβαρό».

Και μπορεί πια στις μέρες μας αυτά τα επιχειρήματα να μην είναι και τόσο της μοδός, σε κάθε περίπτωση πάντως συγκροτούσαν για καιρό μια επίμονη και διαδεδομένη γνώμη στο εσωτερικό του αντιεξουσιαστικού χώρου. Ευτυχώς πάντως, ο κυδαίος εμπειρισμός της πρώτης αντίφα περιόδου μάς υποδείκνυε ακριβώς το ανάποδο. Από τα αμέτρητα αντίστοιχα περιστατικά τα δύο που παραθέτουμε παρακάτω μας φαίνονται ενδεικτικότερα. Αποδεικνύουν από εντελώς αντίθετη μάλιστα, ότι τα μοιράσματα στα σχολεία όχι μόνον είχαν νόημα, αλλά επιτελούσαν ακριβώς το σκοπό για τον οποίον γίνονταν. Πουθενά «ανώριμα μυαλά», πουθενά «αδιαφορία», πουθενά «μερικότητα». Στο πρώτο απόσπασμα μιλάει ένας οργανωμένος σύντροφος για την εποχή που πήγαινε ο ίδιος σχολείο. Στο δεύτερο, ένας άγνωστος σε μας ναζί λέει τον πόνο του σε διαδικτυακό ιστότοπο. Η εποχή είναι το 2007.

Κάθε τρεις και λίγο - our side

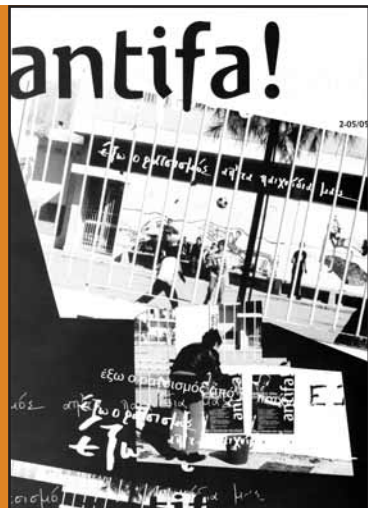
«Κοίτα να δεις. Εγώ πρώτη λυκείου ήμουνα το 2007. Πήγαινα στο 50 στην Καλλιθέα. Δε θα έλεγα ότι τα μυαλά μου ήταν ακριβώς στραμμένα στον ταξικό πόλεμο (εκείνον τον καιρό είχα άλλες προτεραιότητες...), αλλά ήδη από τότε σας θυμάμαι που ερχόσασταν. Και θυμάμαι ρε φίλε ότι κάποια στιγμή έφαγα ένα φλας και προσπαθούσα να σκεφτώ πόσες φορές σας είχα πετύχει. Δηλαδή μέχρι που τελείωσα και την τρίτη, ήμουνα σίγουρος ότι είχα πάρει τουλάχιστον 10 έντυπα. Γούσταρα κι εγώ κι ο Γκεντιάν. Κι άλλους θυμάμαι να γουστάρουν. Και μετά θυμάμαι που μας είχατε δώσει αυτοκόλλητα – εμείς είχαμε ζητήσει καμιά εικοσαριά και σεις σκάσατε με σακούλα ρε άθλιο...- και έγινε χαμός στην τάξη. Και τώρα που κάνουμε τα μοιράσματα με τον πυρήνα της Καλλιθέας, βλέπω διάφορους πιτσιρικάδες και σκέφτομαι ότι κάπως έτσι ήμουν κι εγώ και καταλαβαίνω την αξία του πράγματος.»

Κάθε τρεις και λίγο - their side

«Από πέρσι, κάθε μήνα έρχονται κάτι άπλυτοι έξω από το ΤΕΕ μου και μοιράζουν φυλλάδια antifa!!! Κάθε μήνα όμως! Είναι πιστοί στο ραντεβού τους!... Το φυλλάδιο υποστηρίζει με αισχρό τρόπο τους μετανάστες, βρίζει τους «κακούς φασίστες», θάβει την αριστερά, αντιτίθεται στις παρελάσεις, μεγαλοποιεί μια διαδήλωση που έκαναν και πολλές άλλες αρλούμπες... Κάτι πρέπει να κάνουμε... με το να μοιράζει μόνο η ΚΝΕ και η antifa φυλλάδια, γίνεται η καλύτερη πλύση!! ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ Η ΕΛΛΑΣ!»

[Νεαρός νεοναζί με το ψευδώνυμο "Γκρήκμαν" μιλάει για το σχολείο του στη Νέα Φιλαδέλφεια στο φόρουμ της νεολαίας της Χρυσής Αυγής, 5/2007]

Antifa! - Τεύχος 2

Μάπα εξώφυλλο σε χιλιάδες αντίτυπα

Μάης 2005. Το δεύτερο έντυπο του πυρήνα antifa! έχει τυπωθεί σε κάποιες χιλιάδες αντίτυπα. Στο εξώφυλλο η μεγάλη φωτογραφία δείχνει μια παρέα πισισικάδων (πιθανότατα δημοτικού) να παίζουν μπάλα στην αυλή ενός σχολείου. Η φωτογραφία είναι τραβηγμένη λίγο έξω από το σχολείο. Το πρώτο πράγμα που βλέπει ο αναγνώστης είναι τα κάγκελα του σχολείου. Το βασικό σύνθημα που πέφτει πάνω στη φωτογραφία λέει: «Έξω ο ρατσισμός από τα παιχνίδια μας». Σε μια δεύτερη μικρότερη φωτό απεικονίζεται μια αφισοκολλήτρια να κολλάει νωκελικά την αφίσα που είχαμε βγάλει την περίοδο εκείνη.

Προφανώς πρόκειται για το χειρότερο ever εξώφυλλο που

γράφει πάνω του τη λέξη antifa. Τόσο χάλια δηλαδή που αν ο σύριζα είχε antifa συνιστώσα, εξώφυλλα αυτού του είδους θα ήταν το ψωμοτύρι του. Η επίκληση στη χαμένη παιδικότητα, ο ρατσισμός ως φαινόμενο που χαλάει το παιχνίδι, το σχολείο αποτυπωμένο ως φυλακή, η νωκελική αφισοκολλήτρια ως άγγελος αλήθειας – όλα τους χαρακτηριστικά ντοκουμέντα της πολιτικής μας κατάστασης: αρνούμενοι να αντιληφθούμε το φασισμό ως επίθεση στην εργατική τάξη, κινδυνεύαμε να εννοήσουμε τον αντιφασισμό ως «φάση» ως παιχνίδι· ως χαλαρή βόλτα στον ήλιο με πολύχρωμη διάθεση. Και η αλήθεια είναι αν κρίνουμε από διάφορα γραπτά της περιόδου, αλλά κυρίως από το οργανωτικό και διανοητικό μας επίπεδο, υπήρξαν ουκ ολίγες φορές που πέσαμε στη λούμπα. Ευτυχώς με τον καιρό βελτιωθήκαμε.

να πεδίου και η πολιτική εκτίμηση έπρεπε να αντικαταστήσει το συναίσθημα, ειδικά μάλιστα όταν το τελευταίο δημιουργείται εντός τρένου. Και τελικά το πολιτικό σκεπτικό έπρεπε να βάζει φρένο σε κάθε επίδοξο στρατηγό. Μα τόσο αλλοπρόσαλλο ήταν; Έπρεπε να πάμε εκεί που ήταν οι δικοί μας. Έπρεπε να πάμε εκεί που υπήρχε λόγος να πάμε. Μακριά από το χύμα! Μακριά από τις τουφεκίες στον αέρα!

Κι αν δούμε φασίστα τι κάνουμε;

Θα πρέπει τώρα να αναφερθούμε στην πιο συχνή ερώτηση που ταλαιπωρούσε κάθε ομάδα μοιράσματος από τότε που εκδόθηκε το πρώτο σχολικό έντυπο κι έπειτα. «Τι κάνουμε αν δούμε φασίστα;». Στην πραγματικότητα βέβαια, αν εξαιρέσουμε το ερωτηματικό, αυτό με το οποίο ερχόμασταν αντιμέτωποι δεν ήταν ερώτηση. Αυτό που κρυβόταν πίσω απ' το τρομερό ερωτηματικό δεν ήταν οτιδήποτε άλλο, εκτός από αγνή αμηχανία απέναντι στη βία. Και πώς αλλιώς; Είχαμε πολιτικοποιηθεί σ' ένα περιβάλλον που θεοποιούσε τη βία ως περίπου αποκλειστικό συστατικό της οντολογίας του αντιεξουσιαστή. Είχαμε περάσει από την εφηβεία στα πρώτα χρόνια της ενήλικης ζωής βομβαρδιζόμενοι από τόνους φωτογραφιών και βίντεο που ταύτιζαν τη ρίψη μολότοφ με το ανώτατο στάδιο της αντιεξουσιαστικής φύσης. Είχαμε βουτηχτεί μέχρι τα μπούνια στην ιδέα που έλεγε ότι η βία είναι το μοναδικό πολιτικό εργαλείο του αντιεξουσιαστή και μάλιστα εργαλείο γενικής εφαρμογής.

Μπορεί να μην το ομολογούσαμε ανοιχτά, αλλά ήδη εξαρχής καταλαβαίναμε ότι η μυθολογία της αντιεξουσιαστικής βίας ήταν παντελώς άχρηστη για τους σκοπούς μας. Ούτε θέλαμε, ούτε και γινόταν να ρίχνουμε μολότοφ σε ακροδεξιούς μαθητές. Αυτό που δε γινόταν όμως ήταν να αποφύγουμε συναισθηματικούς εκβιασμούς περί αξιοπρέπειας. Όπως το είχε θέσει ένας σύντροφος:

Δε γίνεται να περάσει φασίστας από μπροστά μας και να φύγει όρθιος. Δεν το σκάνει η αξιοπρέπειά μου. Αλλιώς ας μη λεγόμαστε antifa.

Κι όμως. Η αδιάλλακτη «αξιοπρέπεια» των συντρόφων που δεν άντεχαν να μη σκοτώσουν 15χρονους ακροδεξιούς εκ των πραγμάτων αποδείχθηκε λάθος. Για δύο λόγους: ο πρώτος ήταν ότι έχανε από τον οριζόντιά της τα φιλικά μας υποκείμενα, τους μαθητές και τις μαθήτριες που είχαν σοβαρούς λόγους να είναι αντιφασίστες, πολύ σοβαρότερους μάλιστα απ' αυτούς που περιλαμβάνονταν στα έντυπά μας. Οι λίγες φορές που δεν αποφύγαμε τα μοβόρικα μοιράσματα, το βαρύ ύφος και το κακιασμένο βλέμμα δε μας βγήκαν σε καλό: επικεντρωμένοι καθώς ήμασταν στο να εντοπίσουμε την παραμικρή ένδειξη δυσάρεσκειας και να την πατάξουμε εν τη γενέσει της, αδιαφορούσαμε εντελώς για τις εκδηλώσεις αποδοχής. Πράγμα που μας φέρνει στο δεύτερο λόγο: προκειμένου αυτές οι εκδηλώσεις αποδοχής να έχουν οποιοδήποτε μέλλον χρειάζεται χρόνος. Τα μοιράσματα που κατέληγαν σε μάπες και πρόωρη αναχώρηση, εκ των πραγμάτων αδιαφορούσαν για κάθε πρόθεση επανάλψης, για κάθε σκέψη περί μονιμότητας. Μόνο που αν κάτι μας έλειπε, αυτό σίγουρα δεν ήταν η πολιτική της αδρεναλίνης, αλλά η συλλογική δέσμευση, το μακροπρόθεσμο σχέδιο, η διάθεση για μόνιμη εργασία. Κατά τα άλλα μακριά από μας ο πασιφισμός...

Antifa! - Τεύχος 8

Back to the future

Σεπτέμβρης 2006. Το όγδοο τεύχος του πυρήνα antifa! προπαγανδίζει την πρώτη antifa διαδήλωση που είναι να γίνει στα τέλη του ίδιου μήνα. Η διαδήλωση, «μνήμης» όπως τη λέγαμε, είχε οργανωθεί από τις antifa ομάδες που δραστηριοποιούνταν την εποχή εκείνη και ήθελε να εναντιωθεί στο φασιστικό πογκρόμ της 4ης Σεπτεμβρίου του 2004 απέναντι στους αλβανούς μεταναστες. Το ίδιο το θέμα της διαδήλωσης απαιτούσε εκ των πραγμάτων

μια εντελώς διαφορετική πολιτική ανάγνωση του φασισμού απ' αυτή που φιλοτέκνησε το δεύτερό μας τεύχος. Και πράγματι, στη σελίδα 2 το κείμενο που προπαγανδίζει τη διαδήλωση που ετοιμάζαμε, ξεκινούσε από μια φρέσκια επίθεση σε μετανάστες στο κέντρο της Αθήνας και συνέχιζε:

«Ξέρετε γιατί συνέβη αυτό; Γιατί είναι εύκολο! Γιατί το έχουν ξανακάνει με φοβερή επιτυχία πριν από 2 χρόνια, στις 4/9 του 2004, τότε που η εθνική Ελλάδα έχασε από την Αλβανία στο ποδόσφαιρο, με αποτέλεσμα έναν νεκρό κι εκατοντάδες τραυματίες σε ολόκληρη τη χώρα. Γιατί και τότε και τώρα, κανένας δεν τους ενόχλησε, κανένας δεν τους εναντιώθηκε, κανένας δεν τους πείραξε! Γιατί σήμερα όλοι παριστάνουν ότι εκείνη τη βραδιά την έχουν ξεχάσει.

Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Ότι η ίδια και η ίδια μαλακία θα γίνεται και θα ξαναγίνεται, με κάθε ευκαιρία, με όποιον στόχο βάλουν στο μάτι οι φασίστες και οι φίλοι τους! Επίσης ότι αυτή η πόλη θα πρέπει να αρχίσει να συνθίζει, εκτός από τα υπόλοιπα σκατά που την πνίγουν, και τις ναζιστικές παρελάσεις! Και τις ρατσιστικές επιθέσεις!

Ξέρετε τι πρέπει να κάνουμε; Τα κλαψουρίσματα, οι ευαισθησίες, οι γνώμες των ειδικών, οι ανησυχίες, οι «υπεύθυνες συμπεριφορές», όλα δοκιμάστηκαν. Και όλα απέτυχαν. Κατά τα άλλα, ας μη γελιόμαστε. Όποτε τέτοια πράγματα συμβαίνουν, η ευθύνη δεν είναι μόνον εκείνων που τα διαπράττουν, αλλά και εκείνων που τα επιτρέπουν. Όποτε ο φασισμός επικρατεί είναι για λογαριασμό όλων. Δεν υπάρχει «δεν ήξερα», δεν υπάρχει «δε νοιάζομαι», δεν υπάρχει «δε θυμάμαι».

Για όσο καιρό σ' αυτήν την πόλη παραμένει εύκολο να «πανηγυρίζεις» επιτιθέμενος ενάντια σε αδύναμους, η κούρσα προς τη βαρβαρότητα θα συνεχίζεται. Όλο και πιο γρήγορα. Όλο και πιο κανιβαλικά. Όλο και πιο συνθησιμένα...

Τώρα λοιπόν! Πρέπει να προετοιμαστούμε τώρα! Πρέπει να απαντήσουμε τώρα!

Τώρα! Δυο χρόνια μετά την 4η Σεπτέμβρη του 2004 ακόμη μας μένει:

Να πολεμήσουμε! Να βγούμε στο δρόμο! Να θυμηθούμε!

Και να θυμήσουμε, αυτόν τον Σεπτέμβρη και κάθε Σεπτέμβρη πως ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ.

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ 4η ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ!

Εναντία στην πληροφορία, ταξική ανάλυση!

Μπορεί καμιά φορά να μιλάμε σκληρά, ειδικά σε ό,τι αφορά τους εαυτούς μας, αλλά δεν το κάνουμε από κακία. Αντίθετα μάλιστα: Ξέρουμε από πρώτο χέρι την αμχανία μπροστά στη λευκή κόλλα, το φόβο να μη μιλάς σαν συνδικαλιστικό στέλεχος του κκε, την αγωνία να μην πεις μαλακία απ' αυτές που δύσκολα μαζεύονται. Αλλά ξέρουμε επίσης ότι εκτός απ' τις δικαιολογίες υπάρχει και η πραγματικότητα. Αυτή η τελευταία συνηθίζει να είναι αμείλικτη και δεν καταλαβαίνει από καλοσύνες. Έτσι, με τον καιρό καταλάβαμε ότι το μεγάλο μας πρόβλημα ήταν η αδυναμία μας να απαλλαγούμε από την κατάρα της εναλλακτικής ενημέρωσης και να εξετάσουμε τον κόσμο μας από ταξική-ιστορική σκοπιά. Διόλου περίεργο που σχεδόν σε όλα τα πρώτα antifa σχολικά έντυπα η πρώτη βασιλεύει κι η δεύτερη εντοπίζεται με το κυάλι. Παρακάτω παραθέτουμε δυο μικρά ενδεικτικά κείμενα της πρώτης και της δεύτερης κατηγορίας. Το πρώτο προέρχεται από το έκτο τεύχος του πυρήνα antifa! [Απρίλης 2006] και αποτελεί ζωντανή απόδειξη του πως-να-μην-γράφεις-ποτέ-σε-ένα-antifa-έντυπο· το δεύτερο από το δεύτερο τεύχος του antifa / action contra lacrimae [Μάρτης 2009, Γαλάτσι μεριά] και αποδεικνύει ότι γίνεται να μιλάς για την ηλικία, τη φυλή και την τάξη σε να γράφεις ένα χιπ κοπ κομμάτι.

Δέκα χρόνια στις 8.15

Το πρώτο antifa έντυπο που μοιράστηκε σε σχολεία τυπώθηκε το Μάρτη του 2005. Σε λίγους μήνες η μόνιμη παρέμβαση στα λύκεια της Αθήνας θα έχει κλείσει δέκα χρόνια. Στο πρώτο antifa έντυπο κοροϊδεύαμε τους φασίστες. Το τελευταίο antifa έντυπο έχει για θέμα του την καπιταλιστική κρίση και τον παγκόσμιο πόλεμο. Το πρώτο antifa έντυπο μοιράστηκε σε λίγες χιλιάδες αντίτυπα. Τα antifa έντυπα που μοιράζουν κάθε δίμηνο οι αυτόνομοι antifa πυρήνες και η συνέλευση autonome antifa είναι σχεδόν δέκα χιλιάδες.

Όταν μοιράζαμε το πρώτο antifa έντυπο νομίζαμε ότι μαθαίνουμε στα «παιδιά» πώς να καταλαβαίνουν τον κόσμο. Μετά από δέκα χρόνια αυτοί που έχουν μάθει κάτι είμαστε οι ίδιοι. Μετά από δέκα χρόνια έχουμε αποκτήσει μια πολύ ειδική γνώση για ένα κομμάτι της τεχνικής σύνθεσης της τάξης, που ομοιά της δεν διαθέτει κανείς. Είναι μια γνώση που χτίστηκε βήμα το βήμα (ή καλύτερα μοίρασμα το μοίρασμα) σε κάθε πιθανή κι απίθανη περιοχή της μητρόπολης Αθήνας. Αυτή η δεκάχρονη εμπειρία μας επέτρεψε να γελάμε ειρωνικά κάθε φορά που ακούγαμε ιστορίες με «αλβανούς χρυσαυγίτες». Αυτή η δεκάχρονη εμπειρία μας δίδαξε ότι πίσω απ' την αθωότητα της εφηβείας, υπάρχει ένα ρήγμα που συγκροτείται υπόγειο και περιλαμβάνει δυο μεριές· μας δίδαξε ακόμη πως αυτό το ρήγμα από την έναρξη της καπιταλιστικής κρίσης κι έπειτα οξύνθηκε σε σημείο έκρηξης. Είδαμε με τα μάτια και καταλάβαμε με την καρδιά ότι η «δεύτερη γενιά» είναι στην αιχμή αυτής της έκρηξης. Καταλάβαμε ότι κι ένα ακαθόριστο κομμάτι των ντόπιων έχει τ' αυτιά του πιο ανοικτά από ποτέ. Μέσα στα δέκα χρόνια μοιράσματος ήρθαμε σε επαφή με ανθρώπους που αλλιώς δε θα τους γνωρίζαμε ποτέ – αρκετοί απ' αυτούς είναι πια οργανωμένοι στις αυτόνομες antifa ομάδες. Μέσα στα δέκα χρόνια μάθαμε για σχολικές τάξεις που αντί για αρχαία, έφαγαν όλη την πρώτη ώρα να βρίζονται και να πιάνονται στα χέρια με αφορμή ένα σκισμένο έντυπο. Πήραμε μέλη από αιγύπτειες μαθήτριες και ανορθόγραφους μαθητές. Μοιραστήκαμε φόβους και δώσαμε χέρια με χιλιάδες άγνωστους μας πισιρικάδες. Πλακωθήκαμε με φασίστες γονείς, βριστήκαμε με αρμόδιους διευθυντές, ρίξαμε ροχάλες σε μούρες, τραβήξαμε αυτάκια, σκίσαμε σημαίες, βάψαμε τσάντες, φερμάραμε καπέλα. Μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια τυπώσαμε, διπλώσαμε και μοιράσαμε τόνους χαρτί. Άλλαξε ο κόσμος; Όχι. Αλλά πιθανόν, δίχως αυτή κι άλλες αντιπρωικές προσπάθειες να ήταν πολύ χειρότερος...

Antifa! - Τεύχος 6 -Απρίλης 2006

εναλλακτική πληροφορία ή η τέχνη του να γράφεις χωρίς να λες τίποτα

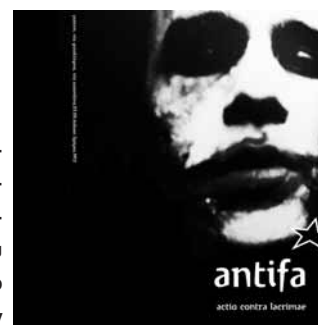
«Το Σάββατο 11 Μάρτη, εκατοντάδες αντιφασίστες την έπεσαν σε συγκέντρωση ακροδεξιών στο μιλάνο. Τα εν λόγω φασισταριά ανήκουν σε μια ακροδεξιά οργάνωση ονόματι «τρίχρωμη φλόγα», η οποία ανήκει στην πολιτική συμμαχία του μπερλουσκόνι για τις επερχόμενες εκλογές. Κατά μια διαβολική σύμπτωση, η κυβέρνηση μπερλουσκόνι πέρα από τις σχέσεις της με αυτούς τους καραφλούς, είναι για καιρό κυβέρνηση συνασπισμού με ό,τι πιο ακροδεξιό υπάρχει στο ιταλικό κοινοβούλιο. Οι μπάτσοι, που ως γνωστόν φυλάγανε τη συγκέντρωση των φασιστών, συνέλαβαν κάποιους διαδηλωτές, μερικούς από τους οποίους είχαν προηγουμένως χτυπήσει και εν τέλει δώσει στους μπάτσους κάποιοι μαγαζάτορες (και αναρωτήσασταν ποιοι τους ψηφίζουν;). Απ' ό,τι μάθαμε, φασίστες και μπάτσοι φάγανε μπόλικο ξύλο και πράγματα στο κεφάλι. Το συμπέρασμα; Ειδικά όταν τα πράγματα πολώνονται, κάποια καραφλά κεφαλάκια δεν τη γλιτώνουν ούτε μόνα τους, ούτε με τη βοήθεια των μπάτσων...»

Antifa action contra lacrimae – Τεύχος 2 Μάρτιος 2009

Ποια 2η γενιά;

«Μα τι απάτη είναι αυτό το «δεύτερη γενιά μεταναστών» που γράφεται και ξαναγράφεται στις εφημερίδες! Το σικαμένο με το ζήτημα δεν είναι τόσο το «δεύτερη γενιά» όσο εκείνο το «των μεταναστών» που ακολουθεί. Αυτό που θέλει να πει ο ποιητής με το «δεύτερη γενιά μεταναστών» είναι το εξής: ότι αν είσαι 18 χρόνων με γονείς μετανάστες, ενώ έχεις φάει κανονικά στη μάπα τους έλληνες δασκάλους και το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, ενώ έχεις φάει ακόμη περισσότερο στη μάπα τους έλληνες μπάτσους και τους «καλούς τους τρόπους»... ενώ μπορεί, ήδη, να έχεις δουλέψει για τα ελληνικά αφεντικά μήνες ή και χρόνια όταν άλλοι στην ηλικία σου ασχολούνται με το ιερό καθήκον που λέγεται «προετοιμασία για τις πανελλήνιες»... ενώ εδώ έχεις μεγαλώσει κι εδώ έχεις καταλάβει τον κόσμο... ενώ με λίγα λόγια είσαι κομμάτι αυτής της κοινωνίας το ίδιο ή και περισσότερο από κάθε σουβλακοφάγο, καναπεδολάγγο μικροαστό του κερατά που έχει το θράσος να σε λέει ««δεύτερη γενιά των μεταναστών» και πάλι – μας λένε – παραμένεις «μετανάστης» και πάλι δεν είσαι κομμάτι αυτής της κοινωνίας.

Αυτή τη μαλακία μας λένε εκείνοι που λανσάρουν αυτό το «δεύτερη γενιά των μεταναστών» λες κι ανακαλύψανε την αμερική. Αυτή τη μαλακία μας λένε και δε θα πούμε παρά μοναχά ένα παραπάνω: Αν είσαι κομμάτι αυτής της «δεύτερης γενιάς» να ξέρεις ότι σε ψάχνουν διάφοροι: σε ψάχνουν οι δάσκαλοι για να εξηγήσουν την «εκπαιδευτική αποτυχία» (σου) και να κανονίσουν λίγη ακόμη. Σε ψάχνουν τα μμε για να δώσεις καμιά συνέντευξη όπου θα παρουσιάζεσαι από κακομοίρης μέχρι φρικτός κι επικίνδυνος. Σε ψάχνουν τα υπουργεία· για να κανονίσουν ακόμη μια μαλακία με τα γαμημένα τα χαρτιά που όλο τα δίνουνε κι όλο δε μπορείς να τα πάρεις. Σε ψάχνουν οι κοινωνιολόγοι· που θέλουν να μάθουν που τραβιέσαι, πως δουλεύεις, πως διασκεδάξεις κι αν τα σπαγες το Δεκέμβρη. Για να κανονίσουν νέες μεθόδους ελέγχου. Σε ψάχνουν τ' αφεντικά· που όπως πάντα ψάχνουν για εργάτες. Τέλος, σε ψάχνουν οι μπάτσοι. Επειδή, λέει, μπορεί αυτή η «δεύτερη γενιά» στο μέλλον να βαρεθεί να κάθεται να τη γαμάνε και να αρχίσουν τίποτα ντράβαλα που μπροστά τους αυτά του Δεκέμβρη θα είναι παιδική χαρά. Κι οι μπάτσοι ανησυχούν. Κι οι μπάτσοι φοβούνται.

Με λίγα λόγια φίλε σε ψάχνουν διάφοροι. Και το βασικό ερώτημα είναι εκείνο που ήταν πάντα βασικό: εσύ, ψάχνεσαι;»

[Δείτε όλα τα σχολικά έντυπα που μοίρασε η συνέλευση antifa! από το 2005 έως το 2007 στο www.antifascripta.net > βιβλιοθήκη > αυτονομία].